

fremhævede det stigende ønske om De Forenede Nationers universalitet, samt en bestemmelse om, at sikkerhedsrådet allerede i den indeværende samling skulle aflægge beretning om resultatet af sine overvejelser.

Af flere latinamerikanske stater blev det fremhævet, at brugen af veto i sikkerhedsrådet ved behandlingen af spørgsmålet om optagelse af nye medlemmer ikke var i overensstemmelse med pagtens forudsætninger. Man henviste herom til forhandlingerne om vetospørgsmålet i San Francisco i 1945.

England og USA gentog deres tidligere erklæring om, at de ikke vil benytte deres voret, dersom der kan skaffes de krævede 7 stemmer i sikkerhedsrådet for et lands optagelse. Frankrig har tidligere afgivet en lignende erklæring. Samtidig fastholdt de pågældende lande dog i overensstemmelse med den internationale domstols responsum af 3. marts 1950, at voretten er gældende også i spørgsmålet om optagelse af nye medlemmer.

Blandt de nordiske lande var der enighed om at stemme for Chiles ændringsforslag. Man kunne ligeledes acceptere de fleste af Libanon-Syriens ændringsforslag, men var enig om, at man måtte stemme imod Perus forslag, selvom Libanon-Syriens ændringer dertil vedtoges. — Under forhandlingerne accepterede Peru samtlige ændringsforslag stillet af Libanon-Syrien samt enkelte andre ændringer, hvorved der bl. a. toges hensyn til det af Chile stillede ændringsforslag. Derefter trak Chile sine ændringsforslag tilbage, ligesom Argentina opgav sin foreslåede ændring.

Den endelige afstemning om Perus resolutionsforslag skete paragraf for paragraf; de 4 nordiske lande stemte ens på alle punkter. Medens man kunne gå med til et par af disse, måtte man for de øvriges vedkommende enten stemme imod eller afholde sig fra at stemme. Samtlige paragraffer vedtoges imidlertid med stort flertal, og det samlede forslag godkendtes med 36 stemmer mod 9 (Norden og østblokken), medens 12 afholdt sig fra at stemme.

Under afstemningen om paragrafferne støttedes Peru helt igennem af USA, Storbritannien, Frankrig og Beneluxlandene.

Danmark, Norge og Sverige var i overensstemmelse med den på det nordiske udenrigsministermøde i oktober 1951 fastslåede enighed om, at alle de ansøgende stater snarest burde optages, villige til at støtte Sovjetunionens resolutionsforslag, hvortil kom, at Sovjet accepterede Argentinas indledning. Ved afstemningen om de enkelte dele vedtoges indledningen med 26 stemmer (deriblandt de 4 nordiske lande) mod 1 (USAs), medens 30 afholdt sig fra at stemme.

Sovjetunionens oprindelige resolution, der herefter udgjorde resolutionens operative del, vedtoges med 21 stemmer (Norge, Sverige og Danmark) mod 10, deriblandt USA, medens 26 afholdt sig fra at stemme, deriblandt Island.

Argentinas tilføjelse om beretning i indeværende samling forkastedes med 19 stemmer, deriblandt alle de nordiske lande, mod 18, medens 21 forholdt sig passive.

Den således ændrede resolution vedtoges derefter med 21 stemmer (deriblandt Norges, Sveriges og Danmarks) mod 12 (deriblandt USAs), medens 25 afholdt sig fra at stemme.

Før afstemningerne afgav den danske delegation gennem sin repræsentant i udvalget en erklæring om den danske delegations synspunkter. Han fremhævede, at den danske delegation altid havde næret den opfattelse, at en gennemførelse af universalitetsprincippet ville styrke De Forenede Nationer. Voretten i sikkerhedsrådet er ikke blot en ret for de faste medlemmer, men indebærer tillige en forpligtelse for dem til at nå til enighed om principielle problemer. Han udtalte håbet om, at alle faste medlemmer ligesom Frankrig, De Forenede Stater og Storbritannien ville indtage det standpunkt ikke at gøre krav på enstemmighed mellem sig, hvis der var det fornødne flertal på syv stemmer i rådet. Han begrundede endvidere, hvorfor Danmark ikke kunne stemme for Perus forslag eller kunne tiltræde Argentinas ændringsforslag